

nom de catòlics, solem veure-hi persones incapaces de fer la més lleu caritat, com no sigui a través d'una festa benèfica, l'actitut de l'Ernest Vila reconforta. La pasta dels homes capaços de sacrificar-se per la Humanitat veieu que no s'ha

acabat, i a través d'ell podem comprendre el fervor i l'esperit de sacrifici, d'aquells que voltaren al redemptor, en el moment que els faritzeus i els hipòcrites el sacrificaren.

ALEXANDRE DEULOFEU.

Un cor, una intel·ligència, un home!

Avui, Figueres i l'Empordà, per iniciativa del nostre setmanari, festejaran el doctor Ernest Vila i Moreno, home que si en el camp de la ciència mèdica, i molt especialment en les activitats que la cirurgia comporta, s'ha guanyat l'estima de tothom i la consideració de tots els seus col·legues empordanesos, en el tracte particular és l'encarnació viva de la cordialitat, de la bonesa i de la simpatia.

Es, doncs, altament justificat l'homenatge d'avui. En pocs casos com aquest trobaríem tantes circumstàncies favorables que aconsellessin la seva plasmació. I si algun defecte té, aquest homenatge, si alguna falla volguéssim endevinar-hi, potser la trobaríem en l'excessiva sensillesa de l'acte - sobretot si el comparàvem amb la grandiositat de l'obra portada a terme - i en haver tardat tant temps a dur-lo a realització, car el doctor Vila, pel seu treball incessant, per la seva generositat, pel seu tracte senzill i afable s'ha fet creador - i no pas d'ara - de l'afecte de tots els seus malalts i s'ha captat l'admiraació de tots aquells que coneixem l'abnegació amb que exerceix el seu apostolat caritatiu i humanitari.

Diem que difícilment trobaríem un cas d'homenatge tan justificat i que mereixés l'adhesió unànime i entusiasta de tots els estaments socials. I és que Ernest Vila no té enemics. Practica el bé a mans obertes, amb generositat, amb altruisme i no mira mai si el bé que exerceix va cap a la dreta o si es decanta cap a l'esquerra. Ell no coneix categories, i si alguna preferència sent, si alguna debilitat l'empeny en l'exercici del seu sagrat ministeri, més aviat la determina el desig d'eixugar unes llàgrimes de famílies necessitades quan veu que aquestes es troben assetjades per l'espectre de la misèria, de la dolor o de la mort.

No diu mai a ningú com pensa, ni de quin partit és, ni quines creences té. La seva professió, posada íntegrament al servei d'una humanitat llatzerada, posada al servei d'una causa noble i santa, no es veu mai condicionada per cap signe extern, per cap influència aliena a la medicina. És tot un metge. I és que Ernest Vila, abans que metge, és home. Un home en el més elevat sentit de la paraula. Un home de cor. Un home suprasensible, que sent la dolor del proïsme, que el mou el goig de guarir i que el satisfà més un malalt salvat que unes pessetes guanyades. No mercantilitza la seva professió. No coneix la gasiveria. No evalua mai els seus serveis a la bestreta. Impulsat pels seus sentiments humanitaris, primer fa la cura, procedeix a la intervenció quirúrgica si aquesta es fa necessària, i després, un cop practicada l'operació i en la majoria dels casos reduït ja el mal, cobra una quantitat mòdica si el pacient és de família benestant o deixa de cobrar - sense cap contraccor ni recança - si el salvat és de família necessitada. En aquests casos, que sovintegen més del que hom pot suposar, un cop amical a l'espatlla i una paraula afectuosa d'encoratjament per al convalescent restituit a la vida constitueixen - oh, rara bondat! - la suma dels seus honoraris.

I encara hi ha més. Ernest Vila no té hores fixes. És un esclau del deure. Allí on el demanen, allí on el necessiten, allí on hi ha un ésser colpit pel dolor que el reclama, allí va Ernest Vila. Sigui de dia,

sigui de nit, sigui al capvespre o a la matinada, el nostre metge - diem el nostre perquè ja ha passat a la categoria de metge de tot l'Empordà - està sempre amatent a oferir la seva assistència facultativa.

No té res d'estrany, doncs, que Figueres i l'Empordà, per mitjà d'aquest modest homenatge que avui se li ret, vulguin palesar-li tot l'afecte, tota l'estima i tot l'agraïment que han desvetllat el seu

Dr. Vila, justament homenatjat

Si l'obra d'embelliment d'una ciutat demostra la seva capacitat econòmica, les seves institucions d'assistència social palesen també el grau de cultura filantròpica dels seus administradors i dels seus habitants. Una ciutat d'amples carrers perfectament pavimentats, de vastes places convenientment urbanitzades, de parcs i jardins públics ben cultivats, ens donarà a conèixer el sentit de la seva riquesa material. Però el tresor espiritual de la ciutat solament podem copsar-lo en observar l'existència i el funcionament de les seves institucions culturals i benèfiques. La satisfacció produïda per la possessió d'amples vies urbanes vorejades de bells edificis, de places, de passeigs i de jardins, no pot superar de cap manera la satisfacció que naix de posseir una magnífica biblioteca, o unes escoles espaioses, o un hospital ben instal·lat, o d'unes institucions dedicades a la beneficència.

Ben migrada seria la condició d'una

satisfà doblement l'existència de les seves institucions d'assistència social, dels seus assils, del seu hospital. Estem segurs que en la ment de mantes persones, el record de la ciutat empordanesa hi quedarà gravat més que per les obres d'urbanització, pel plat de sopa reconfortant menjat en les dependències de la Junta de Protecció a l'Infància, o per la vida salvada per l'urgent intervenció quirúrgica practicada en la sala d'operacions de l'hospital.

L'hospital, Heus ací un motiu d'orgull per la nostra capital empordanesa. Reformat, embellit i completat interiorment per l'esperit altruista d'uns figuerencs generosos, el nostre hospital s'ha convertit en el redós amable on cerquen la salut no solament la gent humil de l'Empordà, sinó també la gent benestant que té la seguretat d'ésser atès en ell com ho podria ésser-ho en la millor de les clíniques barcelonines.

No cerquessiu pas en l'hospital figuerenc l'equivalent a la descripció de l'Hôtel Dieu que Tardieu treu d'un llibre datat en 1777. «Que hom es representi un llarg enfilall de sales contigües on estan ajuntats malalts de totes menes i on s'entatxonen sovint tres, quatre i sis malalts en un mateix llit.» L'hospital figuerenc net i endreçat, airejat i ple de sol, és un lloc confortable on un hom entra sense experimentar aquella sensació de malestar i horror que devia escometre a aquell qui entrava en un hospital del segle XVIII.^{te}

Un hospital, però, és, senzillament, un estri de treball. I una cosa qualsevol, necessita d'una mà experta i hàbil per rendir el màxim d'utilitat. L'hospital de Figueres, sense la mà plena d'experiència i habilitat del seu director, no hauria estat mai, a despit del seu agençament moderníssim, l'establiment acreditat, mirat amb simpatia i afecte per tota la gent de la comarca. Ernest Vila Moreno ha estat l'artífex d'aquesta institució humanitària que honora la nostra ciutat. Sota la seva direcció, l'hospital figuerenc, de cosa vella i encarcerada, s'ha convertit en una moderna casa de salut on troben remei a llurs malures la gent d'arreu de l'Empordà.

Bé es mereix el Dr. Vila l'homenatge del poble empordanès. Actiu, estudiós, ple de simpatia, quantes vides ha sostret als braços de la mort! En quantes famílies en salvar el cap de casa, hi ha fet renàixer la joia i la tranquil·litat!

Gens egoista, Ernest Vila ha palesat a bastament la bonesa del seu cor, que l'impel·leix a exercir la seva professió, no a la recerca de profits materials, sinó per a la més alta satisfacció dels seus sentiments altruistes. Ernest Vila, inconscientment, per pura bondat innata, sembla voler portar a la realitat aquell pensament de Voltaire expressat així en el seu Diccionari filosòfic. «Si existissin homes que s'ocupessin de restituir la salut als malalts únicament per satisfer els principis d'humanitat i de beneficència, serien superiors a tots els magnats del món, tindrien quelcom de la Divinitat».

JOAQUIM GELI.

Porta d'entrada a l'Hospital

procedir altruista i la seva actuació aiençada.

Nosaltres, modestos admiradors d'Ernest Vila, que en diferents ocasions hem pogut comprovar les admirables dots que reuneix i tot el tresor de bondat que l'anima, ens associem de tot cor a l'homenatge popular que avui se li tributa, i fem vots per tal que la seva gestió no defalleixi ni un moment i que cada vida arrancada a la mort sigui un estímulo més per a ell i constitueixin, després, totes juntes, una bella garlanda de cors agraiats i el colofó més preat d'una vida de sacrifici lliurada per enter, amb fervor i abnegació, al servei d'una humanitat flagel·lada i adolorida.

J. PEI CALVET.

Abril de 1933.

ciutat a despit d'ésser bellament urbanitzada, si en les seves amplies avingudes hi circuleu un crescut nombre de ciutadans analfabets, si la magnificència dels seus monuments i dels seus jardins contrastessin amb l'espectacle depriment de la mendicitat no suprimida per manca de l'institució adequada per atendre convenientment els seus pobres o li manqués l'establiment necessari on guarir les enfermetats el caràcter de les quals fa impossible que puguin ésser degudament aïllades en el domicili particular de cada ciutadà.

Com a figuerencs, ens plau que la nostra ciutat hagi sabut combinar escament el seu sentit de l'estètica urbana amb aquell fons d'humanitat que fa sentir la necessitat d'alleujar les souffrances dels malalts i dels desvalguts. I si ens satisfan els seus carrers asfàltats i la bellesa de la seva Rambla, ens

Penseu en l'obra de solidaritat humana que porta a terme el nostre Hospital.

Qui pot deixar d'ajudar-lo?

Un accident, una topada és arribada ben fàcilment. On us curarien?

Una gràcia de caritat pel nostre Hospital!